

dette Punkt gif ud, saa skulde det sieblikkelig komme ud. Udvalget har kun stillet sine Forslag, men fra andre Sider har man ikke villet forhandle derom, og jeg kan kun sige, at vilde man være gaaet til en Forhandling med os, og havde Ministeren da sagt: Dette Forslag kan jeg ikke gaa ind paa, saa skulde jeg have været den Første til at stryge det. Jeg siger altsaa, at det er uberettiget, naar man kommer og beskylder Nogen for, at man, hvergang man kan faae, hvad man har forlangt, da stiller nye Fordringer. Dette er aldeles uberettiget. Her er ikke Tale om at fordre Andet end det, der er fordret gennem flere Aar, og her er gjort Tilbud ud over det, som vi tidligere have tilbudt, for at vise, at vi ønskede Loven gennemført. — Jeg skal endnu blot sige et Par Ord angaaende den høitærede Ministers Stilling. Den er snart overset, thi han er ikke meget for at indlade sig med Flertallet. Ministeren sagde heller ikke meget denne Gang, og en Del af det, han sagde, forstod jeg egentlig ikke rigtig. Han vilde gjøre Indsigelse mod, hvad jeg havde ytret angaaende Regjeringens Fremkommen med Lovforslaget. Dette kan han gjøre, men dette virker ikke paa mig. Denne Indsigelse tager jeg ikke imod; den ærede Minister veed, hvad det vil sige, naar man ikke tager imod en Indsigelse. Jeg har sagt, og det siger jeg fremdeles, at Ministeren maatte vide, at en Lov paa dette Grundlag ikke kunde gaa igjennem i dette Thing. Naar man saa stiller Ændringsforslag og viser, hvorledes man kan komme igjennem og kaster sit eget Lovforslag tilside for at stille sine Forslag til Regjeringens, saa have vi vist, at vi saavidt muligt ville forhandle med Ministeren og se, hvad deraf kan komme ud. Naar den ærede Minister sagde, at Udvalget ikke havde forlangt at forhandle med ham, saa rammer denne Bemærkning ogsaa hans kjære Mindretal. Han vil have set af vor Skrivelse til ham, at det, at vi skulde spørge ham skriftligt, var en enstemmig Beslutning af Udvalget. Det staa utrykkeligt i Skrivelsen, at dette var enstemmig besluttet. Da vi havde faaet hans Svar, er der ikke fra nogen Side, heller ikke fra noget Medlem af Mindretallet, faldet den fjerneste Yttring om at indbyde Ministeren til nogen Konference, og jeg tror, at det stod Mindretallet lige saa klart, som det stod Flertallet, at efter et saadant Svar var der ikke noget Haab om at faae Loven videre. Havde et eneste Medlem af Mindretallet udtalt Ønske om en Konference med Ministeren, saa er det Skik og Brug i alle Udvalg, hvorledes de end ere sammensatte, at, naar Nogen ønsker Konference med Ministeren, er der Ingen, der modsætter sig det. Det er en gammel Skik, som vi alle kjende, at et enkelt Medlems Ønske om at konferere med Ministeren er tilstrækkelig til at indbyde ham. Men jeg maa ogsaa sige, at der ikke i Ministerens Skrivelse er den fjerneste Antydning af, at han ventede, at vi vilde tale med

ham, og vi maatte altsaa tro, at han heller ikke havde noget Haab om at faae Noget ud af Sagen ved en mundtlig Konference, thi ellers antager jeg, at han i sin Skrivelse vilde have ladet indflyde en Yttring derom. Det har interesseret mig at høre den ærede Ministers Forklaring over, hvorvidt Præsterne skulde være Skatteopkrævere. Han har ganske vist gjort opmærksom paa, at de Præster, der ikke ere lønede med 350 Ldr. Byg, ikke vilde blive Skatteopkrævere uden med Henhyn til deres egen Løn, som de skulde vedblive at opkræve som hidtil; men heller ikke de andre havde han paalagt det, men havde forbeholdt sig Frihed til at paalægge, hvem han vilde, at være det. Det er jo en Gang ind paa den rette Lydigheds Vej, som Ministeren vil indføre. Han vil fritage de Præster, som han synes, at han ikke vil paalægge det; han vil paalægge andre Præster det, som han finder, at der er Grund til at paalægge det. Det er Systemet „den rette Lydighed“, som her er kommet frem i Lovforslaget. Det vilde nu være forunderligt, om hans Præster, jeg mener de Præster, som ere ham underlagte, vilde finde sig rigtig tilfredse med dette Overherredømme, som kan ramme den Ene og ikke den Anden; men de ville tage det paa Guds frygtens Regning og gjøre det alligevel, det forstaaer sig. Den ærede Minister sagde dernæst, at han vilde forhandle med Mindretallet, men han har jo forklaret, hvad han mener dermed. Han vil jo overordentlig gjerne forhandle med hele Udvalget, men for at dette kunde ske, maatte vi først høre af den ærede Minister, om han tror, at han i noget Punkt kan fravige sit skriftlige Svar paa vor Forespørgsel. Kan han ikke det, ser jeg ikke, hvad han kan forhandle med Flertallet om; saa er der ikke Noget at forhandle om. Det vil da blive Mindretallet, han kommer til at forhandle med. Derfor kan derimod kan sige: Jeg hænger mig ikke bestemt i Ordene, det kan være, at vi kunne nærne os hinanden ved den mundtlige Samtale, saa skal jeg overveie med mine ærede Venner til imorgen, om vi ikke skulle gjøre dette Forsøg med. Men vi maa have en saadan Erklæring fra ham, thi ellers kan jeg ikke se, at det nytter Noget. Jeg vil bede undskyldte, maaske jeg har talt længere, end jeg burde paa denne Tid, men jeg skal derfor ogsaa nu slutte.

Formanden: Da der endnu er indtegnede flere Talere, skal jeg her afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde vil blive afholdt imorgen, Onsdag Middag Kl. 1, og Dagsordenen vil da være:

1) Indenrigsministeren forelægger:

Forslag til Lov om Tilveiebringelsen af en Dampfergeforbindelse over Store Belt.